

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

September Die

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

SEPTEMBER.

DE S. VICTORE CENOMANENSIS
 EPISCOPO ET CONFESSORE, VT
 HABETVR CAP. LVI. GREGORII TVRO.
nensis de gloria Confessorum.

VICTORIVS Cenomanorum Episcopus, magnis se vit. i. Septem:
 tutibus sapius declarauit. Nam fertur quadam vice, dū ci-
 uitas ipsa cremaretur incendio, & validis globis flammæ
 huc illucque impellente vento propellerentur, hic qua-
 si pastor bonus, non perferens ecclesiasticas caulas ab insi-
 dijs satanæ deuastari, obuiam se turbini obtulit: leuataque
 manu facto signo Crucis econtrā, ilico omne cessauit incē.
 dium. Liberataque ciuitas gratias pastori retulit, eò quòd
 non permisit res suas ab imminente igne vastari. Ad hu-
 ius quoque sepulcrum sapius infirmi sanantur.

S. Victor
 signo Cru-
 cis extin-
 guit ignē.

ITEM BEATI PETRI DAMIANI SERMO, HA-
 BITVS IN FESTIUITATE SANCTI VICTORIS, VT
*habetur octauo Tomo Aloysij. Verum vtrum hic S. Victor sit, cuius
 ipse mentionem facit, vel alius, compertum non habeo.*

IC ille magnus prouidentia oculis dulciori verbere carnē car-
 naliter ambulantem affixit, & confixit timore suo. Qui enim pa-
 tientiam Dei, poenam inferni, gloriā regni, animo irreuerenti &
 infrunito cōtempseram, paratus sum, & non sum turbatus, vt cu-
 stodiā mandata Domini. Intus erat vrens conscientia multis ob-
 uoluta criminibus, & artificiose velamine detestandū silentium
 diligens, plus elegerat mori, quā loqui, perire, quā redire. Sic
 obdurationis suæ legibus pressa, oculos suos statuerat declinare in terram. Sed ille,
 qui non dormit, neque dormitat, pauperis animæ recordatus, aggressus est flagellis
 vincere, quam vincere beneficijs non valebat. Adest illa maxima febris, quam acu-
 tam Phisici nomināt, & membris omnibus profusus superfusa, miserabili corpo-
 re insedit. Exaggeratur calor, & in ipsam animę sedem ignis furiosus irrumpit. Iam
 flām is vltimicibus peccantis substantia conflagratur, & æternalium sentit praludia
 tormētorum. Intelligens igitur, quia horrendū est incidere in manus Dei viuētis,
 multiplicatam facinorum meorum recolligo, confessus illi, quem electio patrē,
 amicitia fidelē, familiaritas consortem effecit. Vtrum taliter respondit, qualiter
 ego clamauerim, eius discretioni censui relinquendum. In proposito meo est, &
 praterita mea plangere, & cauere futura. Donet ille perseuerantiam, qui negligē-
 tiam excitauit. In ipsius misericordia, non in iustitia sua confidit seruus suus, vt me
 mor sit mandatorū ipsius, non solum ad scribendum, sed ad faciendum ea. Hæc er-
 go causa fuit operis interrupti. Hæc rætæ taciturnitatis occasio. Nunc igitur scribe-
 mus tantò lætius, quantò securius, cum summum periculum sit docere, nec facere:
 nec attendatur hic styli leuocinantis excursus, cum veræ religionis sit, cuentilatis
 caruisse sermonibus, nec verborum gloriam redolere.

i. Septem.

Psal. 118.

Heb. 10.
 En habes
 hic cōfē-
 sionem sa-
 cramentā-
 lem factā
 sacerdoti.

Docere.
 nec facere,
 summū pe-
 riculū est.

S. Victor
 miraculis
 clarus.
 Apoc. 2.

Ad manum est patris nostri Victoris solennitas, ad cuius sacratissimum corpus, si
 vera est antiquitatis fides, quotidie residemus. Hic est vir, qui in virtute Domini vir-
 tutum signis & mirabilibus gloriosus effulsit, Apostolis & apostolicis viris miracu-
 lorum gloria comparandus. Quæ & quanta sint, & quanta sublimitate fulgentia, li-
 bellus de vita & ortu eius latius exaratus sufficit indicare. Huic significanter assi-
 gnari potest illud, quod in illa solenni visione Angelo Ephesi Ecclesia scribitur:
 Vincenti dabo edere de ligno vitæ, quod est in paradiso Dei mei. Ipse etenim no-

men ex opere fortitus antè vicit, quàm vincere nõsset, nec quemlibet hostem, sed illum, de quo rara, & nunquam secuta victoria. Lignum vite est sapientia, de cuius fructu & hic in spe, & illic manducatur in re, fructu utique specioso, & precioso: specioso propter speciem, precioso propter utilitatem. Hæc est illa sublimis arbor, cuius umbra montes, & arbuscula cedros Dei operuerunt. Cedrus Libani, quæ ramo sua densitate Angelicas perumbrat stationes. Sub umbra huius arboris sedet spolia, & fructus eius dulcis gutturi suo. Huic dicimus: In umbra tua vivemus inter gentes. Huius umbraculū protegit ab aestu diei in securitatem, & absconsionem a turbine, & à pluvia. Hoc est illud granum sinapis, quod in utero Virginis Dei Patris manibus seminatum, minus fuit omnibus oleribus terræ, sed in tantam altitudinem exurrexit, ut veniant volucres cæli, & habitent in ramis eius: lignum quod plantatum est secus decursus aquarum, lignum vitæ in medio paradisi.

Et attende magnum sacramentum. Filius Dei rotus, & integer eructatus est de corde Patris in utero Mariæ, de ventre Matris in gremium Ecclesiæ. Quantum in Patre, tantus in Virgine, quantum in Virgine, tantus in Ecclesiâ vivit. In Patre, effabiliter, in Matre mirabiliter, singulariter in Ecclesiâ. Cum Patre eiusdem & æqualis substantiæ, cum Matre eiusdem, & diuise, cum Ecclesiâ eiusdem, sed oculatæ. Sic distillauerunt cæli misericordiam, sic Verbum Dei transfusum est, & effusum ubique totum, sine quo nihil rotum. Felix effusio, quæ currentes adolescentulas ad odorem suavitatis inuitat, visu recreat, fatiat gustu, ubique autem in medio. Nam & in illa Deitatis essentia, media est inter Patrem, & Spiritum, persona familiaris humano generi benignitatis, familiarior identitate, cum sola nostra carnis susceptio perir paupertatem. Vnde & David in ipsius diuinitatis abyssum immerfus, ait: Benedicat nos Deus, Deus noster, benedicat nos Deus: & illum in medio maiestatis esse protestans, & nostrum asserens specialiter, qui nostra mortalitatis induit vestimentum. Pater enim & Spiritus impleuerunt quidem Virginem, sed maiestate, non susceptione. Est & in medio Virginis ipsius utero substantialiter illapsus, qui medietate statere comprehendit humanam. Deus enim noster Rex ante secula operatus est salutem in medio terre, terre utique illius, de qua scriptum est: Nemo erat, qui operaretur terram. Est etiam in medio Ecclesiæ, dicente Psalmista: Sanctificauit tabernaculum suum altissimus, Deus in medio eius non commouebitur.

Colligamus pauca de pluribus, qualiter Saluator medius sit, & semper in medio videatur. Vulpes foueas habent, & volucres cæli nidus: ipse non habet nidum, foueam ignorat, angulum nescit, locum illum elegit, vnde pateat omnibus, exclusa personarum acceptione. Denique & natus positus est in medio duorum animalium, & quæritus inuenitur in medio doctorum, & medius Iudaorum stat, quem ipsi nesciunt. Loquitur & ad discipulos: Vbi duo, vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi sum in medio eorum: &, Ego in medio vestrum sum, sicut qui ministrat. Crucifixus est etiam in medio duorum latronum. Resurgens stetit in medio discipulorum suorum, & à Iohanne visus est in medio septem candelaborum aureorum. Medius ergo medium sequere, nec angulorum fordibus, nec fouearum tenebris delictis, sed dic cum iusto: In medio Ecclesiæ laudabo te. Hoc est igitur lignum vite plantatum in medio paradisi, arbor aromatica, purissima, balsamorum mella distillans. Ex huius arboris substantia septem plerumque ramorum corona progeminat, in quorum summitate fructus illi dependent, quos celestis illa fistula, Paulus Apostolus, verbis elegantibus explanauit.

Primus ramus est incarnatio Filij Dei. Iste siquidem subtilis, & necessarius, cum & instaret caelestia, terrestria restauraret, & vtranque naturam sua viuificet viriditate. Si in viridi, inquit, ligno hoc faciunt, in arido quid fieri? se vocas viride lignum, de virginali pullulatum virore, cum nos & natiuitatis munditiam, & fidei viriditatem in primo pariete verum sit amisisse. Viriditas hæc tam sapienter ab ipsa sapientia excogitata est, ut & cordis & oris transeat facultatem. Oportebat enim ad redemptionem hominis, ut victus homo victorem diabolum vinceret. Sed vnde fieret hoc, non habebat. Omnes enim in illo proscripti eramus, & per illud originalis peccati grauitate depressi. Deus autem non debuit, cum potius potentia videretur, si seruum, à se recedentem, cui illum subiugauerat enodaret. Quod igitur homo per se non potuit, Deus per se non debuit, artifex sapientia Deum & hominē collocauit, ut ex parte hominis pro hominibus, satisfaceret, & ex parte Dei superbū sicut vulne.

SURIUS

q. ben.
nomen
RVIII
5

Psal. 79.

Cant. 2.

Esa. 4.
Matth. 13.

Psal. 1.
Dei filius
de ventre
matris in
gremium
Ecclesiæ
enixus.

Psal. 66.

Psal. 71.

Gen. 2.
Psal. 45.

Luc. 9.

Esa. 1.

Luc. 2.

Matth. 18.

Luc. 22.

Iohan. 19.

& 20.

Apoc. 1.

Psal. 21.

Gen. 2.

Rami septem
ligni
vite, quorum
primus est in
carnatio
Christi.

Luc. 23.

vulneratum humiliaret. Clausa est principi tenebrarum hæc tam gloriosa cõiunctio, nec versuta calliditas consilium Dei potuit coniectare. Assumitur purum semen de virginea puritate, & illum propitiationis fontem sapientia Dei secretiori nouitate repurgat. Primus itaque ramus est incarnatio eius: fructus eius spiritus sapientia.

Secundus ramus est baptisus Christi. Intuere filium virginis non ad abluõnem membrorum suorum, quæ de virginis membris exierant, fuisse baptizatum, sed vt tantæ mundationis priuilegium in aquarum substantia sanciretur. Tene intellecta, quod visu non potes, descendere in aquam, cum aliquis baptizatur, filium diaboli, & ascendere filium Dei, vasa iræ in misericordias vasa conuerti, euerti peccatum originis, subuerti latronis ædificium, diuinitatis domicilium preparari. Ad est Spiritus sanctus, & de summa celorum arce descendens, elementum sanctificat, deficiat baptizatum, clarificat ministerij dignitatem. Constipantur Angelicæ virtutes alludentes sacramentalibus institutis, & celestibus creaturis vnda purificans coronatur. Cordis, non carnis oculis desiderat sacramenti transcensio, quia intelligibilis est: Secundus ergo ramus est Baptisus Christi: fructus eius spiritus intellectus.

Tertius est passio Redemptoris. Vide consilium Dei, quod in abyfso iudiciorum eius clausum fuerat ab æternò. Consilium tuum antiquum, Domine, verum fiat: ait vnus illorum, qui ad arcanum diuinæ prouidentia fuerat in tromissus Nunquid non consuluit tibi, cui non erat adiutor, cum sanctissimam illam carnem addixit opprobrijs, tormentis exposuit, & inclinato capite emisit spiritum? O quàm indubitata miseratio, quàm gratuita, & sic probata dilectio, quàm inopinata dignatio, quàm stupenda dulcedo, Filium Dei sic affligi, Regem gloria in lacu miseriae crucifigi. Deniq; nihil melius ad te redimendum habuit, quàm quod semetipsum exinanauit, nec excellentiorem modum inuenit sapientia Dei in omni sapientia sua. Passio ista consilium tuæ redemptionis est. Ramus necessarius, & mirabilis: cuius fructus est spiritus consilij.

Quartus est descensio eius ad inferos. In fortitudine singulari descendit ad inferos, tanquàm potens erapulatus à vino, & conturbauit virum, qui conturbauit terram, qui posuit orbem desertum, confringens malleum vniuersæ terræ, & horrendum illud palatium fortissima subuersione cõcutiens. Fortis quidem erat ille, sed fortior superuenit, qui vasa diriperet, auferret arma, ligaret inimicum. Et ramus quidem iste rectus, atque subtilis: cuius fructus est spiritus fortitudinis.

Quintus est resurrectio Christi. Hic ostendit nobis exemplo, quod promiserat in præmio, & scire nos fecit, quod carne sua resurgente resurgeremus, quæ etsi distillilis gloria, tamen eiusdem naturæ in vtero Virginis fuerat fabricata. Exclusa est totius ambiguitatis offensio. Viderunt Apostoli manus, tenuerunt pedes, palpauerunt latus, & omnia mortis insignia beatis oculis adspexerunt. Et hic igitur ramus magnus, atque sublimis: fructus autem eius spiritus scientia.

Sextus est ascensio ad cælos. O singularis pietas, suauitas specialis, cum lumen carnis nostræ sublimibus intulit officinis, & ad dexteram Patris collocavit in gloria. Vident, & admirantur caelestium agmina legionum, & ad tantæ gratiæ largitatem ineffabiliter obstupescunt: exuperat enim sensum omnem tantæ dignationis intuitus, ipsi soli peruius Trinitati. Sed & hic ramus spectabilis, & mirandus: fructus verò eius spiritus pietatis.

Septimus est dies iudicij, quando veniet cum potestate magna, & maiestate redere in ira vindictam, & vastationem in flamma ignis. Tunc erit timor ille timidus, cum cælis ardentibus, pugnantibus elementis, terra succensa, conscientijs obuolutis, demonibus accusantibus, tremantibus Angelis, ludice furibundo & misericordiam nesciente, fiet illa discussio, quæ vtinam nos paratos inueniat. Ramus iste magnus, & metuendus: fructus eius spiritus timoris Domini.

Amemus ergo lignum vitæ, & de fructu eius assidue manducemus, quia fructus iste Filius Mariæ est, qui est Deus benedictus in secula seculorum, Amen.

Fructus eius spiritus sapientia.

2. Ramus.

Rom. 9.

Fructus eius spiritus intellectus.

3. Ramus.

Ioan. 19.

Fructus spiritus consilij.

4. Ramus.

Luc. 11.
Fructus spiritus fortitudinis.

5. Ramus.

Ioan. 20.
Fructus spiritus scientia.

6. Ramus.

Fructus spiritus pietatis.

7. Ramus.

Fructus spiritus timoris Domini.

SEPTEMBRIS VI.
VITA ET MORS ZACHARIÆ PROPHETÆ,
PER D. EPIPHANIVM CONSTANTIAE CYPRI
Episcopum descripta. Habetur in libro eius de
vitis Prophetarum.

6. Septēbr.
genus &
patria Za-
chariæ
Prophetæ.
Prophetia
eius.

ZACHARIAS Propheta natus Barachia, è terra Chal-
deorum soluit, & inter proficiscendum per multa populo
vaticinatus est, demonstrationis causa, siue ad ostentatio-
nem. Plurima quoque designauit miracula. Hic est, qui in
os annūciauit Iosedech: Nascetur ex te filius, qui sacris ini-
tatis Hierosolymis sacrificabit Domino. Hic etiam bene-
dixit Salathiel in filio, dicens: Procreabit filium, & indet
nomen illi Zorobabel.

De Cyro quoq; Rege Persarum Zacharias ostentatum
acedit, idque ad victoriam. Signum item super Croeso Lydorum Tyranno obiecit:
nec non & super Rege Medorum Astyage. Deque publico ministerio, quod Cyrus
Rex designaturus esset Hierosolymis vaticinatus est, laudibusque euexit illum, nec
vulgariter benedixit. In vaticinio porro, quam prophetiam vocant, proprie locu-
tus est de Hierusalem, de consummationeque gentium, & de templi Hierosolymi-
tani ædificatione. De ocio deniq; & desidia tam prophetarum, quam sacerdotum,
nonnulla duplici quadam crisi exposuit. Decessit in vitima senectute in Iudæa, &
proximè cum Aggæo propheta humatus est.

Mortuus
apud Ag-
gæi Pro-
phetam
sepelitur.

BEATAE LVDMILLAE DVCIS ET MARTYRIS
CHRISTI GLORIOSAE VITA, EX BOHEMORVM AN-
nalibus per Reuer. Dn. Nicolaum Salium Pragensem descripta,
& ad nos transmissa.

16. Septēbr.
Cap. 1.
S. Ludmil-
læ patria
& patres.

SLABIVOR Hrabota Pessouicenfis vir & splendore ge-
neris, & rerum publicè priuatimque gestarum monumen-
tis & morum grauitate constantiaque gloria insignis, co-
seculo in auita hæreditate Melnicij & latifundijs eius vitæ
agitabat, quo tempore apud Boëmos anno 873. Hostiuitus
imperium tractabat. Hic filiam præstantis formæ & gene-
rosæ indolis ex Lidoslaua cum procreasset, amabilem his
dotibus populo futuram certò peruidens, Lidmilam eam
nuncupauit, quam Latinus paululùm ab origine primæua
deflectens Ludmillam commutatione & adiectione literæ expectorauit. Eius ad-
ultioris tantum in suscipiendis & moliendis rebus grauioribus robur ingenij, tan-
ta in tractandis subiectorum hominum etiam asperis mentibus solertia fuit: vt
quamuis plurimæ aliæ ea tempestate præstantes oris habitu, & fortunarum copia
heroinæ in Boëmia florent, omnibus tamen his ita vitæ cultu prælata fuit, vt Bo-
riuoi hæredi & domino Bohemiæ sola matrimonij vinculis innecteretur. Quem
tanta obseruantia venerata est, & quoad vixit semper coluit, vt ad amissim & præ-
scripto legibusque eius viueret. Ille verò tanti eam fecit, vt nõ modò postulatæ eius
promptus facilisque annueret, sed etiam quod gratum illi acceptumque fore con-
iectaret, id sedulo & accuratè promoueret. Quare cum eam inflâmato studio ho-
norandorum delubrorum agi obseruasset: ad solatium eius idolum aureum fo-
minei vultus fabrefecit, quod altitudine sua magnitudinem cuiusuis hominis ex-
cederet: idque in penetralibus ædium suarum habitaculis erexit. Quod Ludmilla
errore vano implicata nunc prece, nunc donis, nunc sacrificijs onerabat, & æternos
illi ignes sacrabat. Nomen idolo Crofinæ datum. Nec mirum illud tanto auro con-
flatum, largissimo enim venarum aurearum prouentu id ætatis Boëmia scatebat.

Fgregiæ
eius dotes.

Traditur
Boriuoi
Duci Bo-
miæ con-
iunx.

Errore ge-
sili dece-
pta colit
idolum au-
reum.

Cap. 2.

Interea legatio Suatopluci Marcomannorum Regis, Belgrado regia vrbe di-
gressa Pragæ successit, petitiones & dona Regis Boriuogio exponens. Donorum
vnum erat vini meracissimi capacissimus culeus, & insolens inuisumque ijs seculis
in Bo.

SURIUS

q. bar
Nomen

RVIII

5

in Bohemia liquoris genus, & hoc com mēdabilius. Quod cum Ludmilla pitissā-
set, mollissimasq; eius per venas insinuationes demiraretur, dignum hunc potum
non tantum hominum conuiujs, sed Deorum immortalium mensis videri dixit.
Ea propter prompto illo trullam impleri & Crofinā suā libare æquum esse duxit,
& libauit. Accidit autem vt restriētis antea nubibus terra omnis trium mensium
numero ieiuna areret: illo autem die, quo libaminis loco vinum à Ludmilla sta-
tuā propositum fuit, fecundis imbribus humectaretur. Homines id pietati Lud-
millæ acceptum referre, illa verò benignitati indulgentissimæ Deæ suæ imputare.
Aestimare difficile non fuerit, quæ Ludmilla veluti planta in subactum Ecclesiæ
Christi solūm translata germina tandem ediderit, quæ in macro adhuc fabulo sita,
tanta frondium pubertate luxuriauerit. Nec fefellit sanè expectationem, sed vicit.
Reuersus enim à Marcomānis Boriuoius sacris iam nostris imbutus, cum immor-
talis vitæ gloriam & præmia eius Ludmillæ, quæ à D. Cyrillo Episcopo hauserat,
exposuisset, ad eò hac narratione eius capta est, vt cum eo feuerius exposculetaret,
quòd salutis curam consortis suæ minoris fecerit, quàm vt illum diuinorum præ-
ceptorum magistrum secum in Bohemiam transfuehendum meminisset, à quo &
illa vitæ Christianæ conscia efficeretur. Atque in eo voto non tantum secundis &
ad voluntatem fluentibus rebus constans perdurauit, sed & calamitosis turbulen-
tissimisq; temporibus eodem æstu fidei nostræ suscipiendæ flagrauit: tunc nimi-
rūm, cum maritus eius ob nouatam religionem, desertaq; propheta Ethnicorum
sacrilegia, extorris à terra sua pelleretur. Cuius tantam tamque procellosis casibus
benè exercitatā virtutem, & animi firmitudinem, breuī sic est remuneratus Deus.

Restituro enim postliminio, repositoque in pristinum statum, & sibi reddito
marito, Episcopum quoque Cyrillum coniugis sui secundum Deum parentem ei
exhibuit, vt religionem quam animo complexa iam erat, caremonijs quoque asse-
queretur. Eius illa affusa genibus submisit rogabat, vt sine prolixiori mora opera
illius salutaris aquis tingeretur. Fecit com potem voti Episcopus, ipsamque & Spi-
rituū maiorem, & Vratislaum minorem natu filios, quibus illa stipata pedibus
eius se aduoluit, Christi Ecclesiæ per baptismum transcripsit. Ex illo tempore vel-
uti nouum hominem induta, antegressa vitæ maculas sietibus eluere, tenebras er-
rorum suorum detestari, Crofinā, antea tantoperè amata, ne nomen quidem susti-
nere. Semper ferè medium diem cum marito in templo expendere, animarum lu-
cris inhiare, filijs Christi nomen maiestatemque verbis ostentare & deprecare,
idola proterere, in templis Deo diuisque in sublime euehendis & condendis Bori-
uoi se æmulam præbere. Eius opus est priuato annisu sanum S. Catharinæ Teri-
nensis, Beatæ autem Mariæ apud Pragenses, quod Tainenſe vulgò appellant, in-
gatis cum Boriuogio manibus sublatum. Aedes enim D. Clementis Cralouegra-
di, quæ prima Christianarum Ecclesiarum in Bohemia est, & fronte Septentrioni
obuertitur, sanum quoq; S. Michaelis Tetinæ, & D. Clementis Viſſegradi propria
Boriuoi effecta sunt. Rursūm autem diuorum Petri & Pauli in noua Pragensi ci-
uitate, quod Zderasium vocant, & D. Ioannis templum, quod in petra nomen ob-
tinuit, communi amborum coniugum cōsensu & opera ædificata sunt. Est autem
hoc D. Ioannis templum prope id antrum ex ædificatum, in quo Iuan Regis Dal-
matix filius anachoreticæ inspectioni vacabat, quem miro synceri affectus ho-
nore venerandum illud par coniugium in sua arce excepit. Ludmilla etiam diui-
nis super se ab eo prolatis verbis muniti se confirmarique depoposcit.

Magna sunt hæc & illustria Ludmillæ facinora, sed maius illud, & admiratione
multò dignius, quod subiungam, in quo virtutis eius apex mirificè splendet.
Ludmillam nostram in prosperrimo vitæ cursu successuque rerum suarum latif-
simo, id egisse, vt eminentissimo dignitatis fastigio se spontè deiecerit, & principis
throno sceptroque vna cum marito abdicarit, quo commodius diuturniusque
tempus celestibus rebus se immergendi fortiretur: Neque vllis precibus vel ob-
secrationibus procerum suorum pulsata percelli potuit, vt vel ipsa vel eius Bori-
uoius semel positam cum diademate purpuram resumeret, quamuis Spiritus
grandior natu filius in dignitate patri subrogatus ob contempta Christiana paren-
tum suorum (vt augurare licet) præcepta, intempestiua morte vita expulsus
fuerit, & truncæ desertaque res Bohemica sine capite viderentur. Quo factum,
vt summa rei ad Vratislaum penè puerum deuolueretur. Qui parentibus & ma-
ioribus

Præbet ei
potum vi-
num opti-
mum.

Boriuoius
Dux fuit
Christia-
nus.

Quæto de-
siderio S.
Ludmilla
flagrauit
religionis
Christia-
næ suscipi-
endæ.
Cap. 2.

Baptiza-
tur cum
duobus fi-
lijs.

Extruit in
Bohemia
multas Ec-
clesias.

Vita ipsius
Iuanis ha-
berit in-
peris 25.
Iuanj.

Cap. 4:

Abdicat se
vna cum
marito
principa-
tu, vt libe-
rius Deo
vacet.

Vratislaus
eorum fi-
lius prin-
ceps factus
fuit.

Vxorem ducit infidelis Drahomiram.

ioribus natu dicto audiens, eam cum Deo hominibusque gratiam iniit, vt omnes illi benè, nemo malè veller. Et proceres quidem principis sobolis propagandæ non parùm solliciti vxorem ei Drahomiram iungunt, quæ dæmonum mancipium iuxta additissimum ac obstinatissimum cum esset, id tamen veteratorie coram marito tegebat, nè fauori eius excideret. Hæc duos filios ei peperit, Venceslaum prius, posteriùs Boleslaum.

Cap. 4.

Hic Ludmilla animo sapiens eum qui prius in lucem productus esset, de more patriæ, si occidere Vratislauum contigisset, patri in potestate sufficendum: nec futile momentum ad augendam tuendamque rem Christianam esse, qua ratione educaretur perspiciens, tali cõsilio eripere matri Venceslaum aggressa est: Orbam se prius mò morte mariti Boriuogij quiritari: deindè non facile se solam dolori suo mederi posse, tum orare vt sibi ad mitigandam calamitatem suam, submouendosq; animi angores, quos ob vita functum Boriuoiuum collegerat, Venceslai nepotis sui apud se degentis crepudijs oblectari liceret. Drahomira paululum cum Vratillao colloca, cum præsentibus tantùm negocijs intenderet, nec rerum consequentias, Deo illi obstante, metiretur, facile ei Venceslaum commodaui. At Ludmilla tantam tamque opportunam occasionem benè gerendæ rei nacta, nè eam pateretur ociosè effluere, acceptum secum nepotem, tum ipsa per se, tum per Paulum, qui ei in ijs, quæ ad Deum sunt, assiduus hærebat, fingere formareque & in omnem partem versare cepit, tam diuque in eo colendo insistere, quousque se ipsam in eo exprimeret, talemque eum redderet, qui tutò Budecij in perdiscenda Latinitate inter lubrica laxioraque adolescentum ingenia, feueriorem viuendi disciplinam teneret sciret. Vbidum agit, interea pater eius Vratislauus in humanis esse desijt.

Venceslaorum filius traditur S. Ludmilla imbuendus.

Vratislauus dux S. Ludmilla filius moritur.

Cuius obitu erecta Drahomira diù meditatam, sed metu viuientis mariti dissimulatam, procellam tandem in nomen Christianum effundit, in qua occasione occidendo quamuis impotenti & efferata rabie baccharetur, ima summis diuina humanis confundens: non tamen conatus suos optato euentu claudendos sperabat, quousque Ludmillam, quæ solo Venceslao armata machinationes eius discutere posse videbatur, superesset. itaque hanc tali nefaria fraude euertere aggressa est. Tumanem & Cumanem viros vt apprimè nobiles, ita ingenij profligati, & audaciæ proiectæ, muneribus & pollicitationibus inflammatos ad opprimendam socrum suam destinat. Qui Tetinâ specie visendæ Ludmillæ ingressi (erant enim ambo olim in aula eius educati) perhumanè & hospitaliter ea suscipiunt. Antequam tamen Ludmilla cum ijs discumberet, instinctu diuino admonita est, eos esse vitæ suæ insidiatos. quare accersito Paulo mytha suo, exomologesi vitæ suæ coram eo facit, deindè diuina Synaxi se munit, mox, fuis non paucis precibus: ad terribimos illos emissarios reuerfa, benignè cum ijs & sermones miscet & exportata fronte epulatur.

Cap. 6.

Remotis postmodùm mensis, somni desiderium mentientes præcipuis domus suæ thoris dignatur. ipsa coacta omni familia sua singulis pactam mercedem ad denarium persoluit, persoluta omnes incensè hortatur Christum Optimum Maximum venerari & suspicere, fidei Christianæ immotis vestigijs in hære, a duersis nec exanimari nec cedere. Cohortatione finita complexis singulis, atque ob officium fideliter obitum collaudatis, & valedicto, quieti se dare, stupentibus omnibus insolitæ rei nouitatem, iussit. Ipsa quoque cubile suum ingressa cum multam ad noctem peruigil in strato iacens Deo supplicaret, sentit ianuam penetralis sui hostili ausu disturbari, disturbatamque procumbere. Ergo eum ad necem se peri animaduerneret, Tumanem & Cumanem, nocturni sceleris molitores grati oratione castigat, modestiamque hospitalitatis ab eis requirens, reuocat collocati olim in eos beneficij memoriam. Sed surdis canebatur fabula. Nam illi hostiliter capiti eius peplum diripiunt, ex eoque laqueum necentes furenter eam lectulo præcipitant. Quæ, nobilius genus mortis rata, si pro Christo sanguinem funderet, ferro se ab eis concidi non offocari obtestatur. Verùm incassum se id egisse apud eos cognoscens, tantisper sibi vitæ vsuram prorogari postulat, quousque se Deo suo offerre possit. obventa & decursa, peplo suo illaqueatur, & per spatia cubilis sui, immaniter hinc inde raptatur. Tandem protracta ad saxum quo orans genibus niti solebat alliso sapius illi capite tam diu affligitur, quousque animam exantlaret xvi. Septembr. Quo quidem in saxo hodie quoque

Drahomira sicarios pecunia corruptos ad opprimendam S. Ludmillam destinat. Illa diuinis sacramentis se premunat.

Eccè quam prudenter domui suæ disposuerit S. Ludmilla.

Ianua cubiculi sui à sicarijs infringitur.

Peplo capitis sui Ludmilla illaqueatur. Saxo alliso capite interimitur.

SURIUS

alter
Nomen
RVIII
5

DE S. SEQVANO ABBAT. ET RVSTICO EPISCOPO.

215

quoque sanguinis eius macula, testes innocentię Ludmilla, & crudelitatis hostium, liquidò, apparent. Sepulta est autem in æde diuę Catharinę Tetinenfis, cui loco & cimiterio illi attributo, hanc prerogatiuam Deus in honorem martyris suę prolixè indulfit, nè quis ibi hominum conditus possit, conditus si fuerit, etiam nunc à terra euomatur.

Vestigia sanguinis eius in faxo remanent. Miraculũ

Diuus postea Venceslaus cum in ducem Bohemię inauguratus esset, pia memoria merita Ludmilla auię suę sibi præstita repetens, quam viuenti non poterat, mortuę gratiam sic remectri studuit. Missis enim sacerdotibus religiosis, exhumari corpus eius, & Pragam asportari mandauit, vt nobiliori tumulto inferretur. Qui egesta terra, qua thesaurus tantus tegebatur, capsam computruisse videntes, procliuus eadem passum esse corpus eius pronunciant, discessissentque re infecta, nec inspecta, ni Paulus Ludmilla viuentis olim conscientię auriga, discussa cariosa arcula, saluum integrumque corpus eius ibi contineri conclamasset. Tum in laudes Christi ab omnibus proruptum, resque insignis prodigij loco habita, corpus anima euacuatum biennio ferè incorruptum, facie paulum a natiuo splendore degenerare inueniri. Perlatum Pragam inclytus princeps Venceslaus, tanquam pius Phoenix, ingenti pompa ad templum D. Georgii dedicatum, vbi nunc quoque quiescit, pulchritudo deduxit, multique idololatorum miraculo rei expugnati, eiuratis erroribus suis, Christi leges acceptarunt. Gesta sunt hæc anno 922.

Cap. 2. Elocutio eius.

Item eius translatio ad ciuitatem Pragensem.

Vale Ludmilla, & sordidi scriptoris tui collapsam valetudinem precibus susteta. Plura de sanctissima Ludmilla hac, habetur infra in gestis S. Vuenceslai Ducis, nepotis eius, 28. Septembris, cap. 1. 2. 3. 4. & 9.

DE S. SEQVANO ABBATE ET CONFESSORE, VI HABETVR IN S. GREGORII ARCHIEPISCOPI Turonensis libro de gloria Confessorum cap. 8.

MAGNAE autem virtutis fuit & ille Sequanus Lingonici Abbas territorij, qui viuens sæpè homines à vinculo diabolici nexu absoluit, & post obitum ad sepulcrum suum creastulari catena reuinctos, liberos meritis suis abire permisit. Deniq; Gunthranus rex cornu, cuius voce vel molossos colligere, vel illa corrautorum arboreorum armenta effugare consueuerat, furto ablatum perdidit: quę res multos in vincula coniecit, & nonnullos facultate priuauit, ex quibus tres viri memorati Confessoris monumentum perierunt. Quo rex comperto, iussit eos catenis atque compedibus nequi. Factum que est in. Media verò nocte lux in basilica humana luce clarior oritur, dissiliunt ferrearum compedum repagula, catenarum que disruptis basibus, vinculi laxantur. Quo audito rex exterritus, velocius, eos liberi arbitrij potestati donauit.

Septeb. 19.

S. Sequani miracula.

Item signa ad sepulcrum eius.

DE SS. EPISCOPIS ARVERNICIS VENERANDO, ET RVSTICO, EX D. GREGORII Turonensis libro Historiarum, cap. 13.

PVD Aruernum verò post transitum sancti Artemij Venerandus è senatoribus episcopus ordinatur. Qualis autem fuerit hic Pontifex, testatur presbyter Paulinus, dicens: Si enim hos adeas dignos Domino sacerdotes, vel Exuperium Tholosæ, vel Simplicium Viennæ, vel Amandam Burdegalæ, vel Damianum Albigæ, vel Diuamium Engolisma, vel Venerandũ Aruernis, vel Rusticum Cadurcis, vel nunc Pegasinũ Petrogoricis, vtrũque aduersus seculi mala videas profecto dignissimos totius fidei, religionisq; custodes. Hic in ipsa natalis Domini vigilia transiit fertur. Manè autè factò, proelio solennitatis, funcri eius obsequium fuit. Post cuius transitũ sceda apud

Septeb. 24.

S. Venerandi Episcopi obitus, ciues

ciues pro Episcopo contentio vertebatur. Cumque partes inter se diuisae, diuersos eligere vellent, magna collisio erat populi. Residentibus tamen Episcopis die Domino, mulier quaedam velata atque Deo deuota audenter ad eos ingreditur, quae ait: Audite me, sacerdotes Domini, scitote enim quod non est in hisbeneplacitum Deo, quos hi ad sacerdotium elegerunt. Ecce enim Dominus hodie ipse sibi prouidit Antistitem. Itaque nolite conturbare, neque collidere populum, sed patientes estote parumper, Dominus enim nunc dirigit qui regat Ecclesiam hanc. His itaque mirantibus haec verba, subito Presbyter Rusticus nomine, qui erat ex ipsa vrbe Aruernae dioecesi, aduenit. Ipse autem iam mulieri per visionem fuerat indicatus. Quo viso, ait: Ecce ipsum, quem elegit Dominus: ecce qualem vobis Dominus Pontificem destinauit: hic ordinetur Episcopus. Haec ea loquente, omnis populus, contentione postposita, clamauit dignum ac iustum esse. Qui in cathedra positus, septimus in eodem loco Pontificatus honorem populo gaudente suscepit.

S. Rusticus diuinitus in eius locum subrogatur.

INVENTIO CORPORIS S. SOLENNIS EPISCOPI, ET QVAEDAM EIVS MIRACVLA, PER D. GREGORIVM Turonen. in gloriam Confessorum cap. 21.

SURIUS

q. bar
Komen
RVITI
5

Septēb. 25.

T licet de Turonica vrbe aliqua iam scripserimus, tamen quoniam nuper beati Solennis sepulcrum adspeximus, filere nequiuimus, quod apud Malliacense monasterium comperimus in cacumine montis constitutum, & ab antiquis vallatum aedificijs iam dirutis. Nam ferunt quod in eo loco, cum crypta adhuc haberetur occulta, & nulli Christianorum locus ille esset reuelatus, per singulas Dominicarum solennitatum noctes ab habitatoribus lumen cernebatur accensum, sed nullus sciebat quid sibi hoc vellet mysterium, tantum suspicio detinebat homines aliquid ibidem retineri diuinum. Intraea aduenerunt duo energumeni ex basilica sancti Martini, qui collisis in se palmis clamare coeperunt, dicentes: Hic requiescit Solennis beatissimus in crypta abdita. Reserate igitur sepulcrum amici Dei. Quod cum repereritis, velite egerite, lumen accendite, cultumque debitum ei exhibete. Erit regioni huic salubre, si quae loquimur adimpleueritis. Et haec dicentes cum clamore magno, effodere tel lurem ungulis nitabantur. Tunc videntes incolae quae gerebantur, accepto sarculo effodientes aperuerunt cryptam, in qua per seriem graduum descendentes, repererunt sepulcrum magnum, de quo testabantur illi adhuc mente infirmi, hoc esse sepulcrum Solennis beatissimi. Qui mox sensu discesserunt recepto. Post haec autem coeperunt ad eum diuersorum morborum aegroti confluere, & accepta sanitate redire incolumes. Sed & Lithomeris vrbe ipsius indigena, cum a quartani typi aegrotatione fatigaretur, acceptis ex hospitio cereis, illisque manu propria per rotam noctem ibi detentis, vigilias celebrauit. Facto igitur mane, rediit ad propria, nec ultra ab hoc morbo frigorationis, vel contractionis vilius pertulit grauitatem.

Lumen videtur circa sancti viri sepulcrum.

Eius inuentio.

Miracula ad sepulcrum eius.

VITA SANCTI EXUPERII EPISCOPI TOLOSANI PER D. HIERONYMVM PRESBYTERVM

scripta. Ex epistola D. Hieronymi ad Rusticum monachum, in fine.

28. Septēb.

SANCTVS Exuperius Tolosae Episcopus, viduae Saraptes imitator, esuriens pascit alios: & ore pallente ieiunijs, fame torquetur aliena: omnemque substantiam Christi visceribus erogauit. Nihil illo ditius, qui corpus Domini canistro vimineo, sanguinem portat in vitro. Qui auaritiam eiecit e templo: qui absque funiculo & increpatione, cathedras vedentium columbas, id est, dona sancti spiritus, mensasque subuertit mammonae, & nummulariorum aera dispersit, ut domus Dei, domus vocetur orationis, & non latronum spelun-

S. Exuperij in pauperes liberitas.

Matth. 21.

spelunca. Huius è vicino sectare vestigia, & cæterorum qui virtutum illius similes sunt, quos sacerdotium & humiliores facit & pauperes.

Omne aua-
ritiam ab
ecclesia ei
cit.

Idem ad Furiam.

HAbes sanctum Exuperium probata cætatis & fidei, qui te monitis suis frequen-
ter instituat.

ITEM DE EODEM PER EVNDEM EX EPISTOLA

eiusdem ad Gerontiam viduam.

Non possum absque lachrymis Tolosa facere mentionem, quæ ut hucusque nõ
rueret, sancti Episcopi Exuperij merita præstiterunt.

Ecclesiæ
suae defen-
sor.

DE EODEM ADHVC EXUPERIO, EX EODEM HIERO-
nymo. Est prologus D. Hieronymi in primum commentariorum Zacha-
riae prophetae ad ipsum Exuperium.

Vltimo iam autumnii tempore frater noster, filius tuus, Sisinnius mona-
chus, tuæ mihi dignationis epistolam reddidit: qua lecta, gaudis sum te
esse hospitem, & memorè mei, omniumque fratrum qui in sanctis locis
Domino seruiunt: in quorû refrigerijs facis tibi amicos de iniquo mam-
mona, & præparas æterna tabernacula, ut possis cum Dauid dicere: Quam dilecta
tabernacula tua Domine virtutû: concupiscit & deficit anima mea in atria Domini.
Si enim passer inuenit sibi domum, & turtur nidum, vbi ponat pullos suos: cur tu
qui pontifex Domini es, & calcas in fine mundi torcularia, ut sitientibus populis
languinis Christi vinum tribuas, non liberè proclamabis ac dices: Cor meum & ca.
ro mea exultauerunt in Deum viuum: beati qui habitant in domo tua?

Psal. 111.

Audio te in valle lachrymarum, in loco quem Deus posuit ad certamen, ut vin-
centibus coronam daret, ascensionem in corde tuo disponere, & ire de virtute in vir-
tutem: & imitari Domini paupertatè, ut cum illo diues fias, & in te reclinet caput,
& per singulos dies suscipiatur, visitetur, alatur, vestiatur, & præcipuè in sanctarum
scripturarum lectione feruere.

S. Exuperi-
us imita-
tur Domi-
ni pauper-
tatem.

Cumque tibi cuperem ingenioli mei aliquod offerre munusculum, & cœpta in
duodecim prophetas explanatio perueniret ad calcem, susceptum opus deserere
nolui: sed quod & absque te dictaturus eram, tuo potissimum nomini consecraui,
& gaudeo quod obscurissimus liber Zachariæ prophetae, & inter duodecim longis-
simus, eo tempore differendus est, quo ob festinationem eius qui reuersurus est, nul-
lam moram patitur interpretatio: sed velim nolim, saltem lucratiuis per noctè ho-
ris atque futuriis dictare compellor, quod tibi dirigam.

S. Hiero-
nymus ex-
planatio-
nem in 12:
prophetas
illi dedi-
cat.

Scripti in hunc prophetam Origenes duo volumina vsque ad tertiam partem
libri à principio. Hippolytus quoque edidit commentarios: & Didymus quinque
explanationû libros me rogante dictauit: quos cum alijs tribus in Osce & Micheam
Itaque imitari cupiens illum patrem familiâs, qui profert de thesauro suo noua &
vetera: & sponfam de Cantico canticorum, quæ dicit: Noua cum veteribus fratri-
elis meus seruaui tibi: historiae Hebræorum tropologiam nostrorum miscui, ut ædi-
ficarem super petram & non super arenam, ac stabile iacerem fundamentum, quod
Paulus architectus posuisse se scribit.

Matth. 11.
Cant. 7.

Tuæ benevolentia erit, non eruditionem nostram, quæ vel nulla, vel parua est:
sed pronam in te suscipere voluntatem: ut nos ad cætera prouoces, & in longo scri-
pturarum campo currere cohorteris. Si qui autem sunt quibus interpretationem
& horum & aliorum voluminum antè promisi, ignoscant incredibili in te amori
meo: & quicquid tibi scripsi, sibi scriptum arbitrentur. Charitas enim benigna est,
charitas non æmulatur: non quærit quæ sua sunt.

i. Cor. 3.
Eccè quæ
de se fense-
rit humili-
ter S. Hie-
ronymus.
i. Cor. 13.

ITEM DE EODEM EXUPERIO, EX EODEM HIERONY-
mo. Habetur in proæmio in secundum librum commentariorum
Zachariæ prophetae.

ITaque mi Exuperi papa venerabilis, adesto præsens orationibus, qui corpore
absens es, & impetra à Domino ut auferatur à facie mea velamen Zachariæ, quod
ante oculos ostendebatur Moyse, quia fulgorè vultûs eius vulgus ignobile fer-
re nõ poterat: ut ego quoque cum Dauid queam dicere: Dominus dabit verbû
euangelizantibus virtute multa.

Psal. 67.

t Secun-

Secundi libri explanationum in Zachariam istud exordium est: quem tanta ce-
leritate dictamus, vt penè non sit emendandi spatium, dum frater Sionnius Aegy-
ptum ire festinat, vt odorem bonæ fragrantis, qui à te missus est fratribus, illuc quo-
que perferat: Et nequaquam Aethiopiæ flumine, sed Galliarum largissimis aquis
rigentur à tua sitientia.

S. Hiero-
nymi te-
stimoniū
de odore
virtutum
S. Exuperij

OCTOBER.

VITA S. MARCELLINI RAVENNA- TIS ARCHIEPISCOPI, VT HABETVR IN HIE- ronymi Rubei viri doctissimi historiarum Rauennatum lib. 1.

Octob. 5.

S. Marcellinus fit
Rauennatum Anti-
fices.

Quere ei-
pasionem
praesenti
Tom. 13.
Februarij.

Saete obit
S. Marcellinus, An-
tistes.

AGAPITO, Rauennatum decimo Archiepiscopo, Mar-
cellinus successit, trigessimū circiter annum supra ducen-
tesimum ab ortu Christi, Urbano adhuc Romano Ponti-
fice. Septem & quadraginta annis Rauennati Ecclesia præ-
fuit Marcellinus, tanta sanctitate atque innocentia, vt vel
sola opinione homines à maleficio deterreret, & ad leges
diuinas seruandas ac colendas inflammarer. Sæpius caco-
dæmonum furorem (tanta in illo fuit magnitudo & præ-
stantia benignitatis diuinæ) nullo labore compressit. Cum
que virum sanctum illi, dispositis insidijs, vallatum tenerent ac circumuenerent: eo
Deum suppliciter inuocante, statim prostrati, misereque afflicti sunt. Huius tem-
pore Fusca virgo nobilis Idibus Februarij sub Quintiano præside, qui in Sicilia Aga-
tham trucidauit, ob Christi religionem Rauennæ interfecta est. Ea quoque tempe-
state adeo in Christianos saeuitum est, vt paucissimæ eorum familia, nedum ciuita-
tes, eius calamitatis expertes fuerint. Nam Germani, Alpibus, Rætia, vniuersaque
Transpadana Gallia penetratis, Rauennam vsque, facta excursionem, omnia depræ-
dati sunt: & vndique nouæ gentes sinibus egressæ, ipsum orbem vniuersum perur-
baturæ videbantur. Gothi in Græciam, Macedoniamque erumpunt: Quadi & Sar-
mata Pannonias depopulantur: Germani occupant Hispaniam: ipsumque Impe-
rium ab tyrannis triginta arripitur. Sub id igitur tempus Marcellinus Rauennatū
Antistes, in tanta perturbatione, vario rerum euentu, misere grauiterque affectus,
animam exhalauit tertio Nonas Octobris. Dum extremum spiritum duceret, eius
cadauer ferunt vnguentorum suauissimorum diuinum odorem effluisse. Sepultus
est in diui Probi basilica.

VITA S. ATILANI EPISCOPI ZA- MORENSIS ET CONFESSORIS, VT HABETVR in Lucij Marinei Siculi, Regij Historiographi, de rebus Hispaniæ libro quinto.

5. Octob.

S. Attilanus
fit mona-
chus.

Creatur
Prior.
Fit Episco-
pus Zamorensis.

PER AE precium est, Sanctorum vitam, virtutes & gesta
cognoscere, vel propter eorum memoriam, quæ semper
eluceat, vel maximè propter exempla, quæ sunt nobis salu-
tifera documenta. Quare beatus Attilanus annum agens
quintum & vigesimum, audiens in Morerola monasterio,
quod à Samora nō longè distabat, homines sanctissimè vi-
xisse, illuc statim se contulit. Vbi decennium sub Floriani
Abbatis disciplina militauit. Cuius honestatem, sanctita-
temque cognoscens Florianus, eum in monasterij Prio-
rem constituit. Quorum temporibus Zamorensis atque Legionensis pontifices
à mortali vita discesserunt. Attilanus in Episcopatu Zamorensi, & Florianus
in Legionensi successerunt, propterea quod per omnem regionem clarissima
eorum

SURIUS

Octob.
5.
RVITI
5